

ΧΑΡΙΣ σ' ένα μικρό άτύχημα, ο Όκτάβιος Λανσελέν, βρόθικος έκεινο το βράδυ μόνος στο Καρτιέ Λατέν. Τό άτύχημα είχε συμβεί έδώ και τρείς βδομάδες κι' όχι σ' αυτόν τον ίδιο, αλλά στη γυναίκα του, την Έρριέτα Λανσελέν, τó γένος Μπρωττώ. 'Η Έρριέτα, συνοδευόμενη από την δεύτερη κόρη της (ή μεγαλύτερη μόλις είχε παντρευτεί εκείνες τις ημέρες), επέστρεφε μ' αυτοκίνητο, έπειτα από κάποια επίσκεψη στα περιχώρα, στο σπίτι της, όταν μιά στραβοπομπιά έφριξε τ' άμάξι επάνω σ' ένα δέντρο. 'Η δεσποινίς Λανσελέν δέν έπαθε τίποτε. Κι' ο σωφές τραυματίστηκε ελαφρά. 'Η κυρία Λανσελέν όμως τραυματίστηκε άρκετά σοβαρά. Έτσι, ο κ. Λανσελέν, μη μπορώντας να καθυστερήσει τó ταξείδι του, έφυγε μόνος του για τó Παρίσι.

Τις δύο πρώτες βραδιές στη Γαλλική πρωτεύουσα, ο κ. Λανσελέν τίς πέρασε στα φιλικά του σπίτια. Τις άλλες βραδιές έτρωγε από νωρίς στο έσπιατόριο κι' έπειτα τραβούσε φρόνιμα—φρόνιμα κι' επλάγιαζε πριν απ' τά μεσόγυια στο Ξενοδοχείο του.

Τήν παραμονή μόνον της αναχωρήσεώς του, άποφάσισε να περάσει τή βραδιά του στο Καρτιέ Λατέν. 'Ηταν μόνος... έλεύθερος, ...έλεύθερος να ξυνηθήσει μέσα του τίς νεανικές του αναμνήσεις... τίς αναμνήσεις του... δηλαδή τήν 'Ιντα. 'Η 'Ιντα... ή ώραία 'Ιντα τού θύμισε τή γλυκιά και περσιπάθη ποιήσι ενός πρώτου έρωτος.

'Ηταν δευτεροετής φοιτήτης τότε στο Παρίσι, όταν για πρώτη φορά συνάντησε τήν 'Ιντα στον κήπο τού Λουξεμβούργου. 'Ηταν

άνοιξις και θαμπώθηκε απ' τήν άνταύγεια τών Ξανθών μαλλιών της, απ' τή διαύγεια τού προσώπου της, τή γλυκιά λάμψη τών ματιών της, τή λυγρότητα τού κορμού της. Ντροπαλός καθώς ήταν πάντα του, δέν έτόλμησε να τής μιλήσει άμέσως όταν τήν είδε να περνά δίπλα του. Όποσδήποτε δίως, αυτό δέν τόν εμπόδισε να τήν ακολουθήσει ως τήν έξωπορτα τού σπιτιού της, πού ήταν σέ μιά μικρή πόρδο τής λεωφόρου 'Αγίου Γερμανού. Τήν έπερίμενε εκεί κάμποση ώρα κι' όταν τήν είδε, σέ λίγο, να Ξαναβγαίνει, τήν επήλπισε. Τομαγμένη, εκείνη έκανε να τρέξει για ν' άπομακρυνθή, αλλά πάνω στη βίαση της, γλιστρώοντας στην άκρη τού πεζοδρομίου, έπεσε... ετύχως μέσα στην άγκαλιά τού νεαρού Λανσελέν! Ταραγμένος και συγχνημένος, ο Λανσελέν τής έζήτησε να τόν συγχωρήσει κι' εκείνη δέν άνήθησε να τού άπαντήσει, συνοδεύοντας τή συγγώμη της μ' ένα ένθαρσυντικό χαμόγελο.

'Έτσι, ύστερα από λίγη ώρα, ο Λανσελέν ήξερε πώς ή νέα λεγόταν 'Ιντα, πώς καθόταν μαζί με μιά άρρωστη συγγενή της και πώς για νά κερδίσει τó ψωμί της, παρέδιδε μαθήματα.

'Έδωσαν ραντεβού και Ξαναβόθησαν από τότε πολλές φορές. 'Ο έρωτας φάλασε μέσα στις καρδιές τους. 'Ο Όκτάβιος Λανσελέν δέν είχε εκείνη τήν εποχή κανένα δεσμό με άλλη γυναίκα, μιά κι' ή 'Ιντα για πρώτη φορά στή ζωή της άγατούσε.

'Η θρινιές διακοπές τους έχωρισαν γρήγορα. 'Ανοιξαν άλληλογραφία τότε και τόν Όκτάβιο Ξανασυναντήθησαν με περισσότερη θέρη.

Πέρασε έτσι ένας άκόμα χρόνος, όταν Ξεφανα ή γρηά συγγενής τής 'Ιντας πέθανε. Τότε ο Όκτάβιος, άφίνοντας τó δωμάτιο τού Ξενοδοχείου πού καθόταν, ένοίκιασε για τήν 'Ιντα και τόν έαυτό του ένα μικρό διαμέρισμα, τó επίπλωσε με πολύ γούστο κι' Ξησαν εκεί μέσα, οι δύο τους, μιά ζωή πανευτυχισμένη.

Είχαν συμφωνήσει μάλιστα και να παντρευτούν, όταν ο νέος θά τελείωνε τίς σπουδές του. Τότε πειά θά μπορούσε ευκολώτερα να πάρη τή συγκατάθεσι τών γονέων του.

'Ωστόσο, ένα Ξαφνικό τηλεγράφημα έκάλεσε άπότομα τόν Όκτάβιο στην έπαρχία. Είχε πεάνει ο πατέρας του. 'Ω, πόσο έκλαψε τήν ημέρα αυτή, άκουμισμένος στα γόνατα τής καλής του. Και φτάνοντας ύστερα στην πατρίδα του, βρήκε άνω—κάτω τή μητέρα

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FREDERIC BOUTET

του να κλαίη διαρκώς και ν' άγωνίζεται να τακτοποιήσει τίς μπρεδεμένες ύποθέσεις τού μακαρίτη. Φυσικά, δέν μπορούσε πειά να γίνη λόγος ούτε για έπιστροφή τού 'Οκταβίου στο Παρίσι, ούτε για τó γάμο του με τήν 'Ιντα, τούλάχιστον πρós τó παρόν. Κι' ο νεαρός Λανσελέν έμεινε, προσπλωμένος στο οικογενειακό κι' έπαρχιακό του περιβάλλον...

Σέ λίγο καιρό, για νά μή δυσαρεστήσει τή μητέρα του, παντρεύτηκε κάλλας με τήν Έρριέτα Μπρωττώ, μιά άνοστη κοπέλλα, πού τó μόνο της προτέρημα ήταν ή στοργική της προίκα.

Παρ' όλ' αυτά, ή θύμησι τής 'Ιντας δέν έσβυσε απ' τήν καρδιά του κι' ο Όκτάβιος Λανσελέν ύπόφερε, μη μπορώντας να Ξαναβίη τή μοναδική κοπέλλα πού είχε αγαθήσει στή ζωή του.

***

Τώρα, ο κύριος Λανσελέν έτρωγε μόνος σ' ένα λαϊκό έσπιατόριο τού Καρτιέ Λατέν, ένα παλιό λαϊκό έσπιατόριο, πού δέν είχε καθόλου άλλάξει από τήν εποχή πού έχόντουσαν μαζί με τήν 'Ιντα, τά βράδια, και διασκεδάσαν.

Μόνος στο τραπέζι του, ο Λανσελέν έτρωγε άργά—άργά, δίχως όρεξι, βρίσκοντας σέ καθετί πού έβαζε στό στόμα του, μιά γεύσι άνοστη. Μά γιατί λοιπόν είχε πάει εκεί; Τί άλλο έλπιζε να βρη στο έσπιατόριο αυτό, απ' τή μελαγχολία για ένα άξέχαστο παρελθόν; Παράγγειλε ένα ποτήρι σαμπάνια κι' άναψε ένα πούρο. Είχε τήν άπόφασι να φύγη σέ λίγη ώρα και τήν επομένη πειά θά Ξαναβίρισε τήν κανονική του ζωή, κοντά στην οικογένειά του.

Ξαφνικά όμως άνοιξε ή πόρτα κι' είδε να μπαίνει μέσα ή 'Ιντα. Τήν άναγνώρισε με τήν πρώτη ματιά, παρ' όλο πού είχε άλλάξει κι' είχε χαλάσει τρομερά.

'Ερχόταν πρós τó μέρος του και τήν κυτούσε γεμάτος φρίκη. Κάτω από τó βαρεμένο της σώμα, τó παρομοιωμένο μέσα σ' ένα διάφανο φορεματάκι, Ξανάβλεπε τή μαλθακή λυγρότητα τού παλιού καιρού. Κάτω απ' τó γερασμένο της πρόσωπο, τó κουρασμένο και οκτρά οντιδωμένο, Ξανάβλεπε τó προσώπιό με τά ολοκάθαρα χαρακτηριστικά και τήν άγγελική διαύγεια και κάτω απ' τόν άντρωσθητικό φωτιστέφανο τών κόκκινων πλεξιδιών πού τó πλαισίωναν, Ξανάβλεπε τó άφρισμένο χρυσάφι τών μετάξινων μαλλιών της.

'Έτσι κατάντησε β' άναρωτήθηκε άποσβολωμένος ο Λανσελέν. Κι' έπρόσθεσε: «Κατάντησε έτσι, προσφανάς από τήν έγκατάλειψι μου!»

Και για πρώτη φορά αισθάνθηκε μιά πικρή τύχη. 'Η 'Ιντα... είχε καταντήσει έτσι...έξ αιτίας του!

'Εκείνη τόν επήλπισε, βλέποντας πώς τήν κυτούσε. 'Ο Λανσελέν σκέφθηκε: «Έχει γούστο να μ' αναγνώρισε!» Άλλά όχι, δέν ήταν δυνατόν: 'Ο λεπτός άμούστακος νέος τού παλιού καιρού, ήταν τώρα ένας χοντροκαμωμένος άνδρας, με ψαρή γενειάδα, με χρυσά μαγογύλια και οντιδωμένο μέτωπο.

Δίχως να περιμένη πρόσκλησι, ή 'Ιντα πήγε και κάθησε σέ μιά καρέκλα πλάι του.

—Κερνάς ένα ποτηράκι; τόν ρήτησε.

Και γυρίζοντας πρós τó γκαρσόν:

—Ζούλι, φέρε μου ένα κρασί και καλούς μεζέδες, άκουσες;

'Έπει τó κρασί της κι' ύστερα κύταξε τó Λανσελέν μ' ένα άτονο βλέμμα.

—Γιατί με κύταξες έτσι, τήν ώρα πού έπιαννα; τόν ρήτησε. Δέν σέ ξερω... Πρώτη φορά, μού φαίνεται, σέ βλέπω σήμερα. Ζούλι, φέρε μου άλλο ένα...

'Ξανάτε και τó δεύτερο κρασί κι' επανάλαβε έμπαστευτικά στο Λανσελέν:

—Προτιμώ τούτο απ' τήν κοκαίνη, ξεφύεις... Καθένα με τó γούστο του, δέν είν' έτσι;... Έσύ πού προτιμάς;... 'Α, δέ

Ω, πόσο έκλαψε τήν ημέρα αυτή, άκουμισμένος στα γόνατά της...

βαρύνει, και τὰ δυὸ καλά εἶνε, Ξ;... Φαίνεσαι σὺν ἀρχοντοχωριάτης... Θάρρασε ἀπ' τὴν ἐπαρχία γιὰ νὰ ξεσκώσης λιγὰκι, νομίζω; 'Εγὼ γλεντῶ νύχτα—μέρα... Μὲ λένε 'Ἰντα... 'Ὅλοι μὲ ξέρονε ἐδῶ στὸ Καρτιέ...

Σταμάτησε μιὰ στιγμή καὶ κάρφωσε τὰ μάτια της, τὰ ξελιγωμένα ἀπ' τὸ μεθύσι, στὸν Λανσελέν.

—'Α! ἔτσι... μοιρολόιους σασπισμένους ἐκεῖνος.

—Ναί... Πάνε τώρα... Πάνε τώρα... Δὲν θημάει πειὰ πόσα χρόνια... Μὰ ἂν μ' εἶχες δεῖ τότε... 'Ὅλοι οἱ ἄντρες τρέχανε ξεπίσω μου... Διάβολε, ἦμιον δημοφῆ... Πιστεψέ με, ἦταν κ' ἕνας πὺδ ἤθελε νὰ μὲ στεφανωθῆ... Νὰ μὲ πᾶη κοντὰ στὴν οικογένειά του, στὴν ἐπαρχία... Νόμιζε πὺς ἦμιον φρόνιμη, ἠθική... Ζούσαμε μαζί... Κι' ἔπειτα, ἕνα ὄραϊο προῖ; κράξ... Τόσασε γιὰ τὴν ἐπαρχία του, κ' ἂν τὸν εἶδες ἐσύ, ἄλλο τόσο τὸν εἶδα κ' ἐγὼ... 'Ε, λοιπόν, ἂν ἦμιον, καθὼς μὲ φανταζόταν κ' ἂν τὸν ἀγαπούσα, καθὼς πίστευε... σοῦ ὀρκίζομαι, θάπρεπε νάπανα λάδβανο... Εἶν' ἡ ἀλήθεια πὺς δὲν σκοτώνει ἀμέσως αὐτὸ τὸ φαρμάκι... βάζεις πῆς φωνῆς καὶ προφταίνουν νὰ σὲ γλιτώσουνε... 'Εγὼ εὐτυχῶς, δὲν ἦμιον τόσο κοντὴ κ' ἤξερα ἀπὸ πολλὴν καιρὸ πρὶν τοὺς ἄντρες... Τοῦταῖσα πάντα τὸν παπᾶ, τὸν ἀπατόσα μ' ἔδουε μου τὸν φίλους... Καὶ νὰ σοῦ πῶ, τοῦ ἀξίζε... Τὸ ἀπόδειξε ἄλλοστε ὅταν τόσασε καὶ μ' ἀφῆσε...

'Ἡ 'Ἰντα ξανασταμάτησε, εἶχε ἀποκοιμηθεῖ ἀπ' τὸ μεθύσι. 'Ὁ Λανσελέν φώναξε τὸ γκαρόνι, πλήρωσε, ἔβαλε κρητὰ μιὰ φοῦτχα χαρτονομίσματα στὴν τσάντα τῆς 'Ἰντας κ' ἔφυγε τρεχάτος.

'Ἦταν ἄνω—κάτω. Πότε ἄραγε τοῦ εἶχε πεῖ ψέμματα ἡ 'Ἰντα; Τότε; Σήμερα; 'Ἡ 'Ἰντα πὺδ γνώρισε ἄλλοτε, τὸν γέλασε; 'Ἡ ἡ σημερινὴ 'Ἰντα, ἀναγνωρίζοντάς τον, ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή της, σκυφαντῶντας τὸν παλῆθ' ἐαυτοῦ ἀπὸ πείσμα; 'Ἄν ὅσα τοῦ εἶπε, ἦσαν ἀληθινά, δὲν θάπρεπε πειὰ νύχνη τύψεις. 'Ὅστόσο δὲν μπορούσε νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ ξαναφέρνοντάς στὸ μυαλό του τὸ τροφερό καὶ σεμνὸ κοριτσάκι τοῦ παλῆθ' καιροῦ, ψιθύρισε πάλι στὸν ἑαυτοῦ : «—'Εγὼ ἔφταῖσα... 'Εγὼ τὴν κατάντησα ἔτσι...».

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΑΡΜΑΝ

Κάποτε πὺδ ὁ Λουδοβίκος ὁ 14ος βρισκόταν στὸ παρεκκλήσιό του ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιών, ζήτησε νὰ τὸν δῆ ὁ 'Αρμάν, ὁ διάσημος κομμωτὸς ἠθοποιὸς τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης.

'Ὁ 'Ελβετὸς φρουρὸς ἔβωξε, πὺδ ἦταν στὴν πόρτα τοῦ παρεκκλησίου, τὸν ἐκράτησε καὶ τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ περάσῃ.

'Ὁ 'Αρμάν τότε σκέφτηκε νὰ μεταχειρισθῆ ἕνα κόλπο.

—Φίλε μου, εἶπε τοῦ φρουροῦ, θάσαι φαίνεται νεοφερμένος καὶ γι' αὐτὸ δὲν μὲ γνωρίζεις.

—'Ε, καὶ πὺς εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ φρουρὸς.

—Εἶμαι ὁ κορυφαῖος τοῦ βασιλέως κ' ἀνήκω στὴν ἀκολουθία του.

Μέρισε λοιπὸν νὰ περάσω! εἶπε ὁ ἠθοποιός.

—Νὰ κάτσης στ' αὐγά σου... 'Ακοῦς; τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ του ἀφέλεια ὁ ἔξυπνος φρουρός. 'Ὁ βασιλεὺς δὲν ξυρίζε τὰ γένεια του μέσα στὴν ἐκκλησία, Καταλαβαίνεις;....

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΣΟΥΒΛΙΣΕ

'Ἐνας Τούρκος στρατιώτης σκότωσε κάποτε μὲ τὸ σπαθὶ του τὸ σκυλὶ ἐνὸς πασά. Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ πασάς, κάλεσε ἀμέσως τὸν στρατιώτη γιὰ νὰ τὸν δικάσῃ.

—Γιατὶ σκότωσες τὸ σκυλὶ μου; τὸν ρώτησε.

—Γιατὶ μοῦ ριχτήκε νὰ μὲ δαγκώσῃ, πολυχρονωμένη πασά μου, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης.

—Καλά... καὶ δὲ μπορούσες νὰ τὸ χτυπήσῃς μὲ τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ σου, ἀντὶ νὰ τὸ σουβλίσις πέρα—πέρα;

—Αὐτὸ θάκανα, πασά μου, ἂν ὁ σκύλος σου ἐπιχειροῦσε νὰ μὲ δαγκώσῃ μὲ τὴν... οὐρά... 'Ἄλλὰ δυστυχῶς μοῦ ριχτήκε μὲ τὰ δόντια!...

'Ἡ ἔξυπνη αὐτὴ ἀπάντησις ἔκαμε τὸν πασά νὰ γελᾶ μὲ τὴν καρδιά του καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸν ἔνοχο.

ΑΠΟ ΔΩ Κ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

'Ἡ πονηρία τοῦ 'Εβραίου. Πὺς τὴν ἔπαθε ὁ ἀγοραστὴς τοῦ σπιτιοῦ του. Τὸ καρφι. 'Ὁ ψωριάρης γαϊδάρος πὺδ λίγο ἔλειψε νὰ διαλύσῃ τὸ γάμο. 'Ἐνας ὄραϊος βουδδιστὸς μύθος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ἐνας 'Εβραίου πούλησε κάποτε τὸ σπιτὶ του, ἀπὸ τὸν ἑρῆτὸν δ' ἄνω ὄρον, ὅτι ἐξαιρεῖται τῆς πωλήσεως ἕνα μεγάλο καρφι πὺδ ἦταν ἀπηγμένο στὸν τοῖχο, κοντὰ στὴν εἴσοδο.

'Ὁ ἀγοραστὴς δέχτηκε τὸν ὄρο αὐτὸν, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἔχῃ καμμιά σημασία.

'Ὅταν ὀμῶς κάποτε, ἔκανε τοὺς γάμους τῆς κόρης του, παρουσιάστηκε ὁ καλὸς σου ὁ 'Εβραίου, σέροντας μὲζὺ του ἕναν φορημένο γαϊδάρο, τὸν ὁποῖο πῆγε κ' ἔδεσε ἀπ' τὸ περίφημο καρφι.

—Τὶ κάνεις αὐτοῦ; τὸν ρώτησε ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ.

—Τὸ καρφι εἶνε δικό μου, ἀπάντησε ὁ 'Εβραίου. Μπορῶ λοιπὸν νὰ τὸ χρησιμοποιήσω ὅπως θέλω...

Οἱ προσκαλεσμένοι ὄμως στὸ γάμο, ἄρχισαν νὰ δυσαναχετοῦν καὶ νὰ φωνάζουν.

—Θά μᾶς χαλάσῃ λοιπὸν τὸ κέρφι καὶ τὴ διασκέδασι αὐτὸ τὸ ζωντόβολο ἐκεῖ πέρα; ἔλεγαν. Διώξτε τον κ' αὐτὸν καὶ τὸ γαϊδάρο του, νὰ πᾶη στὰ κομμάτια!...

—Φίλε μου, εἶπε τότε ὁ ἀγοραστὴς τοῦ σπιτιοῦ στὸν 'Εβραίου, αἶντε στὴν ἐγὼ τοῦ 'Αβραάμ, τοῦ 'Ἰσαὰκ καὶ τοῦ 'Ἰακώβ, ἐσὺ κ' ὁ γαϊδάρος σου.

—Δὲν πᾶω πονθενά, ἀπάντησε ὁ 'Εβραίου.

—Μὰ μοῦ χαλάς τὸ γάμο.

—Τὶ νὰ σοῦ κάνω, ἀδελφέ μου; Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω λυτὸ τὸ γαϊδάρο μου. Διὼκ μου δὲν εἶνε τὸ καρφι;

—Διὼκ σου.

—Τότε, τί ἐπιτεβαίνεις καὶ μοῦ χαλάς κ' ἐσὺ τὸ κέρφι. Θές νὰ φύγω; Τὸ θές ἀληθινά;

—Φυσικά, τὸ θέλω.

—'Αγόρασε τότε καὶ τὸ καρφι μὲζὺ μὲ τὸ σπιτὶ καὶ θά πᾶω νὰ δέσω τὸ γαϊδάρο μου ἄλλου.

Τὶ νὰ κάνῃ ὁ ἀγοραστὴς τοῦ σπιτιοῦ; Πλήρωσε στὸν παμπόνηρο 'Εβραίου ἐκατὸ τάλληρα γιὰ τὸ σκοριασμένο καρφι κ' ἔτσι γλύτωσε κ' ἀπ' αὐτὸν κ' ἀπὸ τὸ γαϊδάρο του.

Στὰ ἱερὰ βιβλία τῶν Βουδδιστῶν ὑπάρχει ὁ ἀκόλοισθος ὄραϊότατος μύθος γιὰ τὸν ἄνθρωπο :

Μιά φορὰ, ἕνας μανιασμένος ρινόκερος κινήθηκε ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἔβανω στῆ φρυγάλα του, ἔπεσε σὲ κάποια στιγμή σ' ἕνα ἀπόκρημνο βράθρο πὺδ ἔφυγε μπροστά του.

'Ὅστόσο, ἡ τύχη τὸν βοήθησε νὰ μπλεχθῆ στὰ κλαδιά ἐνὸς δέντρου, πὺδ ἦταν φρυτωμένο στὰ χεῖλη τοῦ γαζεροῦ μ' ἔτσι δὲν κατακλίσε στὸ βάθος. 'Ὅταν σινηθε ὅμως ἀπ' τὴν τρομιάρα του καὶ κῦτταξε στῆ ρίζα τοῦ δέντρου, εἶδε δυὸ ποτικώζους, τὸν ἕναν ἄσπρο καὶ τὸν ἄλλο μαῦρο, οἱ ὁποῖοι ροκανίζαν τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Κατόπιν ὁ δύστηνος ἄνθρωπος ἔριξε τὸ βλέμμα του πὺδ κάτω καὶ εἶδε, μὲ φρίκη του, στὸ βάθος τῆς ἀβύσσου ἕναν τεράστιο δράκοντα ν' ἀνοικοκλιεῖν τὰ τρομακτικὰ σαγόνια του καὶ νὰ βγάξῃ φλόγες ἀπ' τὸ λαυγγί του. Γυρῶντας πάλι ὁ ἄνθρωπος τὰ μάτια του δεξιὰ κ' ἀριστερά του, εἶδε τρία κεφάλια φειδιῶν, πὺδ βγαίνουν ἀπ' τὰ βράχια καὶ προχωροῦσαν κατ' ἐπάνω του!...

Γεμάτος φρίκη τότε, ὁ κακότυχος ἄνθρωπος σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι του κ' ἔννοιωσε νὰ πέφτῃ μέσα στὸ στόμα του μιὰ σταλαγματιὰ μέλι ἀπὸ μιὰ ἄγρια κηφήνη, πὺδ ἦταν τρυπωμένη στὸ βράχο.

'Ὁ ἄνθρωπος τότε, ξεχνώντας ὅλους τοὺς κινδύνους πὺδ τὸν περιέζωνε, ξεχνώντας τὸ ρινόκερο πὺδ φουσανοῖσε ἀπὸ πάνω του, τὸ δράκοντα πὺδ περιέμενε νὰ τὸν χάψῃ στὸ τεράστιο στόμα του, τὰ φειδιά πὺδ δλόγυρα τὸν τὸν φοβέριζαν, τὰ ποτικῶα πὺδ ροκανίζαν τὴ ρίζα τοῦ δέντρου, ὁ ἀμυῶλος ἄνθρωπος, λέμε, ἔβεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ κ' ἄρχισε νὰ πιπιλῆ τὸ μέλι, πούπεφτε ἀπ' τὴν κηφήνη...

'Ὁ μύθος αὐτὸς τῶν Βουδδιστῶν ἔχει τὴν ἐξῆς σημασία :

'Ὁ ρινόκερος εἶνε ὁ θάνατος, ὁ δράκοντας εἶνε ὁ 'Αδης, τὰ τέσσερα φειδιά εἶνε τὰ τέσσερα στοιχεία τῆς φύσεως: ὁ ἀέρας, ἡ φωτιά, τὸ νερὸ κ' ἡ γῆ, οἱ δυὸ ποτικῶοι εἶνε ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύχτα πὺδ ὑποσκιάτουν ἀδιάκοπα τὴ ζωὴ μας κ' ἡ σταλαγματιὰ τοῦ μελιοῦ εἶνε ἡ στιγμιαία ἡδονὴ καὶ ἀπολαύσεις, στῆς ὁποῖες παραδίδεται ὁ μάταιος ἄνθρωπος...